NEDERLAND

EN DE

GERMAANSCHE STATENBOND

DOOR

MUSSERT

[illegible] 28/2 en 12/3 1942
bl. 22

NEDERLAND

EN DE

GERMAANSCHE STATENBOND

DOOR

MUSSERT

Uitgave NENASU Leiden
in opdracht van de Afdeeling Propaganda der N. S. B.

B 2053

Beschouwingen over den Germaanschen Statenbond.

Een verstandig man heeft eens tegen een partijpoliticus gezegd: praat mij niet over partijpolitiek, er is maar één politiek, die een volk zich veroorloven kan en dat is een goede buitenlandsche politiek.

Het Nederlandsche volk heeft de laatste eeuw alleen aan partij-politiek gedaan en op buitenlandsch politiek gebied was de hoogste wijsheid te balanceeren op de wip der groote mogendheden. Dit onwaardig en voor een volk op den duur doodelijk bedrijf is definitief uit; vastberaden moet een nieuwen koers worden ingeslagen.

De N.S.B. is daarmede instinctmatig van den aanvang af begonnen. Bij de opstelling van het program werd in punt 2 reeds afgerekend met de Hollandsche politiek, ook wel genoemd klein Nederlandsche politiek en daarvoor in de plaats gesteld de Nederlandsche politiek in dezen enkelen, alles omvattenden en belovenden zin:

> *„De verhouding tot de deelen van den Dietschen stam buiten „het Rijksverband dient zooveel mogelijk te benaderen de „verhouding tusschen de deelen van het Rijk onderling.*"

Hierdoor werd afgerekend met de benepen, onvolksche idee, dat er zou zijn een Nederlandsch volk tot Baarle-Nassau en dat ten Zuiden daarvan zou wonen een „Belgisch Volk".

Er is nimmer een Belgisch volk geweest, wel een Belgische Staat, die gecommandeerd werd vanuit Parijs en van Frankrijk de taak had gekregen om de Zuidelijke Nederlanden (Vlaanderen, Brabant, Limburg) te verfranschen.

Van 1839 tot zijn einde op 14 Mei 1940, heeft het Koninkrijk Nederland geen vinger uitgestoken om onze volksgenooten in België daartegen te beschermen. Uit Nederlandsch oogpunt, en daaroverheen uit het grootere Germaansche oogpunt, was dit volksverraad.

In December 1931 brak de N.S.B. reeds bij haar oprichting met dit volksverraad. Er is een Nederlandsch volk van den Dollard tot Duinkerken. Wij hebben over ons volksche beginsel genoeg moeten hooren, maar nimmer gewankeld in onze overtuiging.

In 1935 wordt de tweede groote stap gedaan, wederom instinctmatig en dus zuiver nationaal-socialistisch.

Terwijl hier in Nederland de Volkenbond troef is, valt Italië Abessinië binnen en davert hier de lucht van „leve de Negus" en „leve de Volkenbond". Pal daartegen in neemt de N.S.B., als eenige in den lande, stelling met haar verklaring: wij zijn solidair met de zwarthemden van Mussolini en de bruinhemden van Hitler. Door deze stellingname werd tevens het rasbeginsel voor de eerste maal beleefd, door de verklaring, dat, wanneer het gaat blank tegen gekleurd, zooals in den strijd Italië-Abessinië, het voor ons geen vraagstuk is om uit te maken aan welken kant wij staan.

Volgens de democraten hadden wij ons daardoor „buiten het volk gesteld", m.a.w. toen verklaarden zij ons reeds voor volksverraders, zij het dan ook onder bedekte termen.

Van 1935 tot 1940 is de solidariteit met het wordende nieuwe Europa door de N.S.B. systematisch doorgevoerd. De nieuwe orde in Europa, die een volksche orde moet zijn, heeft tot grondslag de staatsgrenzen te doen samenvallen met de volksgrenzen, m.a.w. in de woordkeus, die wij jaren lang gevolgd hebben; alle Duitschers in één Rijk, alle Italianen in één Rijk, alle Franschen in één Rijk, alle Nederlanders in één Rijk. Dit is het begin van elke ordening in Europa. Daarom juichten wij het toe, dat de Oostenrijkers in het Derde Rijk werden opgenomen, dat de Sudeten-Duitschers er in kwamen en wij begrepen de volksverhuizingen der Duitschers. Dat Hitler de Zuid-Tirolers van den verkeerden kant, n.l. van den Zuid-

kant van de Alpen terughaalde, was een daad van groote wijsheid. Dat de Zuid-Tirolers, bekend om hun liefde voor den geboortegrond, voor 92% bereid gevonden werden om vrijwillig het offer van het verlaten van dien grond te brengen, is een schitterend bewijs van de kracht der volksche gedachte. Zij is te vergelijken met den heroïschen trek van de Boeren uit Kaapland naar over de Vaal, met dien verstande, dat de Zuid-Tirolers over de Alpen met open armen werden ontvangen en de Boeren over de Vaal begroet werden door Zoeloe's en Hottentotten met vergiftigde speren.
Ook de volksverhuizingen der Duitschers uit Roemenië en de Baltische landen naar het Derde Rijk, zijn het bewijs, dat onze denkbeelden omtrent de volksordening in Europa, welke wij sinds jaren hebben verkondigd, juist zijn, want Adolf Hitler brengt deze in practijk.
Over deze volksche ordening komt de rasordening. Voor ons dus de ordening van de Germaansche volkerengemeenschap of anders gezegd, de regeling van de toekomstige verhouding tusschen de volkeren, die zijn van eenen bloede, het Duitsche volk, het Nederlandsche, het Zweedsche, het Noorsche, het Deensche, het Zwitsersche en .... het Engelsche. Deze ordening is niet aan de orde gesteld, noch zal zij beheerscht worden door de N.S.B.; dit gaat alle Germaansche volkeren aan en niemand zal er aan twijfelen, dat het Duitsche volk, het talrijkste en het krachtigste, daarin het belangrijkste woord te spreken zal hebben en dat Hitler de verantwoordelijkheid zal dragen voor de volkerenordening in het Germaansche ras. Wil dit zeggen, dat om ons heen geloopen zal worden, dat wij de boodschap te zijner tijd wel thuis zullen krijgen? Had ik deze overtuiging, zoo zou ik tot U zeggen, laten wij vanmiddag gaan wandelen, het heeft geen zin om ons er druk over te maken. Ik heb echter de overtuiging, dat de Führer, alvorens zijn beslissing te nemen, het Nederlandsche volk zal willen hooren om met de belangen van het Nederlandsche volk ten volle rekening te houden.
Het vraagstuk van de volkerenordening binnen het Germanendom is voor ons aan de orde gekomen op 10 Mei 1940. Van

dien dag af moest ik mij, als Leider der Beweging, daarvan rekenschap geven. Eenvoudig was het waarlijk niet om daarover tot klaarheid te komen, maar het is in de zomermaanden van het vorig jaar geschied. Het is geen geheim, dat de gesprekken met den Rijkscommissaris en zijn politieken medewerker, den Commissaris-Generaal Schmidt, daarbij voor mij van groote waarde zijn geweest.

In September was ik tot klaarheid gekomen en na het bezoek aan den Führer in Berlijn, heb ik in ons weekblad voor de eerste maal in het openbaar de toekomst van ons Volk en ons Vaderland uiteengezet binnen het kader van een Germaanschen Statenbond. Als mijn overtuiging heb ik daar uitgesproken, dat de onderlinge ordening der Germaansche volkeren het best zou kunnen geschieden door een Statenbond, die de noodzakelijke en de gewenschte Germaansche samenwerking zou brengen op militair en economisch gebied onder één leiding. Een bespreking van dit voor de toekomst zoo uiterst belangrijke vraagstuk van een Bond van Germaansche Staten, kan alleen van nut zijn, wanneer wij uitgaan van enkele grondwaarheden, welke als onomstootelijk juist zijn aanvaard.

Wij kunnen als nationaal-socialisten over uitwerking en détails, over toekomstmogelijkheden verschillend denken, maar over grondwaarheden moeten wij het met elkander eens zijn. Het denkbeeld van een Germaanschen Statenbond en de practische toepassing daarvan, moet gebaseerd zijn op de volgende grondwaarheden:

1. Er is een door het ras bepaalde Germaansche volkerengemeenschap.

2. Op het vasteland van Europa heeft men o.m. de volgende volkeren, die tot het Germaansche ras behooren:

het Duitsche,
het Nederlandsche,
het Zweedsche,
het Noorsche,
het Deensche.

een 'Germaansch' ras bestaat niet, wel een Noordras, een Faalsch ras enz. enz.

3. Het is voor de toekomst absoluut noodzakelijk, dat deze volkeren zich van hun rasgemeenschap bewust zijn en leeren met elkander in de Germaansche levensruimte te leven, in plaats van tegen elkander.

Dit is dus de basis, waarvan ik uitga. Het ligt niet op mijn weg om te spreken over de Scandinavische volkeren; ik bepaal mij tot het Nederlandsche volk in zijn verhouding tot het Duitsche broedervolk in verleden, heden en toekomst.

De taal is gansch het volk. Dit oude gezegde heeft groote waarde, vooropstellende, dat men spreekt van menschen van denzelfden bloede. Deze menschen bindt de taal het sterkst. Een volk, dat zijn taal niet eert, is ten prooi aan verwording. De wijze, waarop in de laatste tientallen jaren met de Nederlandsche taal is omgesprongen, is maatstaf voor de verwording van ons volk onder het democratisch regiem. Aantasting van de taal is aantasting van het volk.
Het moet schoon geweest zijn, toen Professor Bolland, de groote Nederlandsche wijsgeer van de laatste eeuw, naar de Frankiljons in Brussel afdaalde om in zijn magistrale rede gehouden op 18 December 1911 dezen lieden iets te doen weten van de schoonheid en den rijkdom der Nederlandsche taal, verre gaande boven die van het Fransch. Ik zou ieder Uwer willen aanraden deze rede te lezen. De Heeren hadden dit lesje noodig, omdat in die contreien lieden wonen, die in hun domme verwatenheid meenden te moeten beweren, dat Nederlandsch een soort patois was, waarin de beschaafde en de geleerde mensch zich niet voldoende zou kunnen uitdrukken. Zij hebben van Bolland een geestelijk pak slaag gekregen, dat zij nimmer te boven zijn gekomen.
Hoe is de Nederlandsche taal ontstaan? Ik ben geen taalgeleerde en beperk mij dus tot de ontwikkeling in groote lijn, waarover de taalgeleerden het met elkander eens zijn. Oorsprong is de Indo-Germaansche oertaal. Een tak daarvan is de Germaansche taal der oer-Germanen. Die taal schijnt zich gesplitst te hebben in twee groepen, n.l. de Oost-Germaansche groep

en de West-Germaansche groep. Tot de Oost-Germaansche groep behoort o.a. het Gothisch en het Noorsch; tot de West-Germaansche groep het Duitsch, het Friesch en het Engelsch. Het Duitsch op zijn beurt splitste zich weer in tweeën, n.l. Neder-Duitsch en Hoog-Duitsch. Het Hoog-Duitsch ontwikkelt zich tusschen de 6e en de 8ste eeuw onzer jaartelling door klankverschuiving in Zuid-Duitschland het meest; in Midden-Duitschland minder, in Noord-Duitschland het minst. Het is de algemeene schrijftaal geworden in Duitschland, maar is door de klankverschuiving dus een dialect van het oorspronkelijk Duitsch. Het Neder-Duitsch is het dichtst gebleven bij het oorspronkelijk Duitsch. Daaruit heeft zich het Nederlandsch ontwikkeld. Interessant is, wat de taalgeleerde Jacob Grimm daarover zegt:

> „*Sie scheint einige fränkisch batavische Bestandteile in sich*
> „*aufgenommen zu haben, in denen sie sich von dem alt-*
> „*sächsischen entfernt, dass ihr sonst fast zum Grunde liegt.*"

Die oude Saksers waren volgens Grimm zelf de edele Cheruskers, die zich onverwelkbaren roem verworven hebben door de overwinning op de Romeinen in het Teutoburger woud. Waarmede ik maar zeggen wil, dat wij ons voor de afkomst van onze taal niet te schamen hebben!
Het Nederlandsch kwam tot zijn beslag in de 17e eeuw als taal van een volk, dat een eeuw lang op cultureel gebied de leiding in Europa had. Zij heeft zich zoo edel ontwikkeld, dat zij een even zuiver instrument is en even rijke schakeeringen, woordverbindingen en zinswendingen bezit als het Duitsch en het Grieksch. Het Nederlandsch is dus op zijn minst ebenbürtig met het Duitsch. Dit neemt niet weg, dat er slechts 14 millioen menschen Nederlandsch spreken, tegen 80 millioen Duitsch. Het Zweedsch, het Noorsch en het Deensch worden door nog minder menschen gesproken. Er zal één taal moeten zijn, waarin de Germaansche volkeren zich met elkander kunnen verstaan. In de Middeleeuwen en nog lang daarna, was deze inter-volksche taal het Latijn; daarna werd het het Fransch. Het is verbazingwekkend hoelang de Fransche taal zich als hoogere

omgangstaal in Duitschland gehandhaafd heeft. „Sans Souci" zou ook „Ohne Sorge" hebben kunnen heeten, als Fransch toentertijd niet troef was geweest. Ook in Nederland heeft het Fransch tot het begin der 20ste eeuw in hoogere kringen, die eerder tot volksverzaking neigen dan de lagere, stand gehouden.

Het is m. i. vanzelfsprekend, dat noch het Latijn, noch het Fransch in aanmerking komen om in den Bond van Germaansche Staten de „Verständigungssprache" te worden. Het Duitsch is hiervoor aangewezen, niet omdat het hoogwaardiger zou zijn, daarvan is absoluut geen sprake, maar omdat het nu door 80 millioen menschen wordt gesproken, tegen 14 millioen Nederlandsch sprekenden, welke getallen over één generatie vermoedelijk respectievelijk 100 en 20 kunnen zijn.

Er zijn dus op taalgebied in de naaste toekomst twee dingen te doen. Ten eerste afdoende maatregelen nemen tegen de verwording van de Nederlandsche taal, welke de laatste 20 jaren van het democratisch regiem is geschied. Het volk in zijn breede lagen moet weer leeren behoorlijk Nederlandsch te spreken en te schrijven. Ten tweede het Duitsch in te voeren als de belangrijkste vreemde taal voor ieder Nederlander, die iets te maken heeft buiten het eigen taalgebied. Op grooten afstand daarvan, komt dan de tweede vreemde Germaansche taal, n.l. het Engelsch en eerst daarna de niet Germaansche talen, zooals Fransch, Italiaansch of Spaansch. Tot zoover de taalkwestie in verband met den bond der Germaansche Staten.

Nu is het goed om eens nader te bekijken, hoe in het verleden de verhouding is geweest tusschen het Nederlandsche en het Duitsche volk. Beide volkeren zijn in den loop van vele eeuwen uit diverse Germaansche stammen ontstaan. In het deltagebied van Rijn, Maas en Schelde, — de Nederlanden —, woonden Friezen, Saksers en naar vrijwel algemeen wordt aangenomen, ook Franken. De Friezen bewoonden de geheele kuststreek van de Elbe tot in Vlaanderenland. De Saksers in het Oostelijk deel en de Franken zouden meer in het Zuiden wonen. Uit dit ver verleden is historisch zeer weinig bekend.

Men weet meer van het tijdperk van omstreeks het jaar 1000 tot halverwege de 16e eeuw, dat voor de staatkundige vorming van de Nederlanden van zoo groot belang is geweest en dat tevens het tijdperk was, waarin het grootste deel der Nederlanden behoorde tot het „Heilige Römische Reich Deutscher Nation."

Mijn kennis omtrent de geschiedenis van dit Rijksverband is niet zoo groot, dat ik een op détails gefundeerd oordeel daarover zou durven uitspreken. Ik geloof echter, zonder veel kans op tegenspraak, te kunnen zeggen dat de Germaansche slechte eigenschap van tegen elkander op te trekken in dit tijdvak triomfen heeft gevierd. Laat men toch vooral niet denken, dat er in die eeuwen zooiets bestond als een bloeiend keizerrijk met streng centraal gezag. Trouwens de naam reeds doet ons, nationaal-socialisten, al zeer weinig goeds gelooven. Een Roomsch Rijk van de Duitsche natie! De keizerlijke mantel was een zeer dun gewaad, gespreid over het harnas van vele eigen gerechtigde staten en staatjes.

In de Nederlanden was het Keizerlijk gezag al van bijzonder weinig beteekenis. Om een denkbeeld daarvan te krijgen, is het voldoende om het ontstaan der Nederlanden te schetsen omstreeks 1000 en het einde van de bemoeienissen van Duitsche keizers met de Nederlanden in den persoon van den laatsten Duitschen keizer, die hier regeerde: Keizer Karel V.

Eerst dus iets over het ontstaan der Nederlanden.

De kernlanden werden 1000 jaren geleden gevormd door Holland, Brabant en Vlaanderen. Daaromheen hebben zich later de andere gewesten gegroepeerd.

HOLLAND:

Graaf Dirk III (993—1039) kwam met den Duitschen keizer Hendrik II in twist, omdat hij de riviermonden zelfstandig beheerschte. Het Duitsche Rijk zond een leger bestaande uit troepen van den aartsbisschop van Keulen en de bisschoppen van Utrecht en Luik, onder aanvoering van den Hertog Godfried I van Lotharingen om den graaf te tuchtigen.

Godfried werd in den slag bij **Vlaanderen** verslagen en zelfs gevangen genomen, waarna het zelfstandig bezit van Dirk III in deze streken werd erkend. In 1046—1049 tracht Hendrik III van Duitschland, opnieuw den Hollandschen graaf, Dirk IV, te onderwerpen. Hij trekt zelf met een Duitsch leger deze gewesten binnen, maar wordt door Dirk IV overwonnen en op de vlucht gejaagd. Ook volgende Hollandsche graven streden herhaaldelijk tegen Duitsche keizers en hunne legeraanvoerders. Zij behielden steeds hun land en breidden dit uit.

De graven van Holland-Zeeland waren afstammelingen, naar zij zeiden, van den Frieschen koning Radboud of Ratbod. Deze zich erven gevoelenden van het Friesche koningsdom ondernamen tochten om de Friesche kernlanden terug te winnen. Op den bodem van het zich werende Friesche volk sneuvelden Dirk II (993) en Willem (1256), Willem VI (1345). Tegelijkertijd verdedigden zij met een bijzondere felheid het principe van de onafhankelijkheid tegenover den Keizer en zijn vertegenwoordigers.

BRABANT:

De grondleggers van het vorstendom Brabant, de graven van Leuven, hebben eveneens een koninklijke traditie. Zij stammen af van Rekingat, van moeders kant een kleinzoon van Lothar I, den eersten heerscher van Lothrijk. In 1106 verkrijgt de toenmalige graaf van Leuven van den Keizer het ambt van hertog van Lothrijk. Zij, de hertogen van Lothrijk, verkrijgen later van den Keizer oorkonden, die hen met de waarneming van de Rijksrechten belasten in het gebied tusschen de Schelde en den Rijn en van de Moezel tot de Friesche zee (13e eeuw).
De Lothrijksche gedachte is de eerste grondslag van de politieke eenheidsgedachte in de Nederlanden.

VLAANDEREN:

Sinds 843 is Vlaanderen met het Westelijk Rijk (Frankrijk) verbonden. De idee der zelfstandigheid ligt hier wezenlijk besloten in den dietschen aard van het volk en komt meer en meer tot uitdrukking, naarmate Vlaanderen meer bedreigd wordt met overweldiging en inlijving door de Fransche koningen. De strijd tegen de Fransche koningen geschiedde onder de leus „Vlaanderen den Leeuw", d. w. z. Vlaanderen zelfstandig. Hoogtepunt 1302: de zege bij Kortrijk.

Het Duitsche Rijk stak geen vinger uit, hield zich onzijdig, evenals in de verdere worsteling van Vlaanderen tegen Frankrijk. Het beste bewijs van de onmacht of de onverschilligheid van de Duitsche Rijksheerschers ten aanzien van Vlaanderen.

VLAANDEREN, BRABANT, HOLLAND groeien meer en meer naar elkander toe, tot één volk. Die identiteit van het éene volk in de afzonderlijke staatjes, is vooral zichtbaar in de taal en in de letterkundige cultuur.

De Vlaming Maerlant staat in de gunst van den graaf van Holland, hij dicht voor de Utrechtsche Minrebroeders. Zijn „Spieghel Historiael" wordt door den Brabander Lodewijk van Velthem voortgezet op verzoek van een edelman uit Zeeland, den heer van Voorne.

Later treedt ook het Noord-Oosten in de wisselwerking der onderlinge invloeden als Geert Groote uit Deventer met den Brabander Ruusbroec, een geestelijke, verbinding aanknoopt.

Het aanzien en het gezag, ja de levenspotentie van het Nederlandsche Dietsch, waardoor het tegen den aandrang van het Fransch en het Hoog-Duitsch heeft kunnen standhouden, is vooral te danken aan de levenskracht van de gewesten Vlaanderen en Brabant en aan het scheppend taalvermogen van de Zuidnederlandsche dichters en schrijvers.

Het begrip **„de Nederlanden"** ontstaat en wordt voor het eerst in de 12de eeuw genoemd, als „partes inferiores"; in het Duitsch **Niederlande** (zooals in het Nibelungenlied), een

geografische ruimte, waarvan de grenzen niet precies waren bepaald, maar waarvan de kern bestaat uit **Vlaanderen—Brabant—Holland.** Zij sluiten in **1340** een **verbond,** en zijn in **1430** onder **één dynastie** vereenigd.
Philips de Goede heeft in 1447 met den Keizer onderhandelingen aangeknoopt met het doel van de vereenigde Nederlandsche gewesten één Koninkrijk te maken. Voor het nieuwe Koninkrijk werd eerst de naam Friesland voorgesteld, dan die van Brabant. De keizer weigerde dit.
Karel V was de laatste Duitsche keizer, die practisch bemoeienis had met de Nederlanden. In 1515 als Heer van de Nederlanden gehuldigd, vond in Maart 1516 in de kathedraal van St. Gudula te Brussel, de proclamatie van Karel tot Koning van Spanje plaats. Karel, tot dien aartshertog van Oostenrijk, Hertog van Brabant, Luxembourg, Limburg, Silezië, graaf van Bourgondië, Ober- en Niederlausitz, Vlaanderen, Artois, Henegouwen, Holland, Zeeland, Namen, Stiermarken, Karinthië en Tirol; Heer van Mechelen en Maastricht, is sindsdien ook nog koning van Kastilië en Arragon, Granada en Navarre, van Sicilië en Napels, van de eilanden en de vaste landen van den Oceaan en hertog van Milaan. In 1519 werd hij met behulp van de Fuggers tot Duitsch keizer verkozen. Het van de Fuggers geleende geld, dienende voor de verkiezing, moest door Spanje worden opgebracht.
De zeggenschap van Keizer Karel in de Nederlanden breidde zich uit. Hij slaagde er in, met behulp van de machtsmiddelen, waarover hij als landsheer in de Nederlanden en keizer in het Rijk beschikte, achtereenvolgens Friesland (1523), Utrecht en Overijssel (1528), Drenthe en Groningen met zijn ommelanden (1536) en eindelijk Gelre-Zutphen (1543) met zijn oorspronkelijk bezit te vereenigen. Zoo ontstonden de 17 provinciën van de Nederlanden, die in politiek opzicht niets dan een groep van staten waren onder eenzelfde hoofd (Personeele Unie).
In 1549 wordt dan door de Pragmatieke Sanctie van Karel V bepaald, dat de 17 Nederlandsche Gewesten voortaan een ondeelbaar en onscheidbaar geheel zullen vormen (reëele Unie). De talrijke bijeenkomsten van de Staten-Generaal onder

Karel V, zijn verordeningen voor het geheel der Nederlanden, de werking van de centrale inrichtingen, zooals het Groot-Parlement (Gerechtshof te Mechelen), de invloed van het universitair middelpunt Leuven, de dooreenstrengeling van het economische leven, de oorlogen tegen Frankrijk en andere factoren werkten samen om de werking van een Nederlandsch eenheidsbesef te bevorderen. Van lieverlede treedt nu de naam „Nederlant" in het enkelvoud op den voorgrond. Vanaf omtrent 1520 vindt men hem in de titels van gedrukte boeken. Omtrent 1555 gewaagt een uitgewekene in Londen van „onse vaderlandt, dat gansche Nederlandt" en van „onse Nederlandsche natie".

Het gevoel der Nederlandsche zelfstandigheid tegenover het buitenland verkrijgt onder Karel V een nieuw fundament door een overeenkomst met het Duitsche Rijk, het zoogenaamde vergelijk van Augsburg (1548). Door de bepalingen van dit verdrag wordt de verhouding van de Nederlanden op een nieuwen grondslag geregeld, die tegelijkertijd rekening houdt met de vormen van het verleden en met de zelfstandige ontwikkeling van Nederland.

Het rijk was al sinds langen tijd niets anders meer dan een losse bond van souvereine staten, aan wiens hoofd de keizer stond. De beperkte leenhulde was de eenige formaliteit, die de Nederlanden nog met het Rijk verbond.

Sinds 1519 was de landsheer in de Nederlanden en de keizer in het Rijk eenzelfde persoon: Karel V.

Het zelfstandigheidsbesef van het Nederlandsche volk kon niet zonder meer met de gelijkvormige organisatie in Kreitsen binnen het bestek van het Rijk „gelijkgeschakeld" worden. In 1548 komt men in Augsburg tot een vergelijk dat hierop neerkomt:

De Nederlanden zijn als „Bourgondische Kreits een lid van het Rijk, waaraan het Rijk in geval van invasie zijn militaire hulp zal verleenen. Zij worden echter als een vrijen en souvereinen staat erkend, die aan de besluiten van den Rijksdag en aan het Rijkskamergerecht niet onderworpen is.

De Nederlanden zullen tot de uitrusting van het Rijksleger

bijdragen met een subsidie gelijk aan dat van twee keurvorsten. Enkele jaren later (in 1555) bepaalt de Rijksdag, dat het Rijk alleen zijn militaire bescherming zal verleenen aan de landen, die de juris-dictie van het rijksgerecht erkennen, m.a.w. niet aan de Nederlanden. Door dit besluit is de verbinding met het Rijk niet eens meer die van een defensief verbond: zij is gereduceerd tot de formaliteit van de beperkte leenhulde en tot betaling van de subsidie voor het Rijksleger.

De strijd tegen Spanje is door de Nederlanden gevoerd zonder de geringste hulp van het Duitsche Rijk. In den geheelen tachtigjarigen oorlog hebben de Duitsche Staten zoo goed als geen, het Duitsche Rijk in het geheel geen hulp aan de Nederlanden gegeven, die den heldenstrijd tegen Spanje streden. Hoe kan men dan zeggen, dat zij deel van Duitschland uitmaakten! De band met het Duitsche Rijk was reeds verbroken in 1548, toen de Boergondische Kreits tot stand kwam. Karel V, keizer van Duitschland, koning van Spanje, heer van alle Nederlandsche gewesten, hertog van Bourgondië bereikte daar, dat het directe bezit van zijn huis; het Habsburgsche, saamgevoegd werd tot één Kreits, die geheel los werd gemaakt van het Duitsche Rijksgerecht en gebracht onder het Habsburgsche Kammergericht.

In dezen tijd wordt er veel gesproken over het verdrag van Münster in 1648, dat de band tusschen Nederland en het Duitsche Rijk zou hebben verbroken. Ter geruststelling van ehrenfeste Duitschers, die zich afvragen hoe het mogelijk is, dat het Duitsche Rijk in den geheelen 80-jarigen oorlog geen vinger heeft uitgestoken om Nederland te helpen in den strijd tegen Spanje, zij hier dus vastgesteld, dat deze tekortkoming niet zoo erg is als zij denken, want de band was practisch in 1548 verbroken, 20 jaren vóór het begin van den strijd tegen Spanje.

Sinds vier eeuwen bestaat er dus geen rechtsband meer tusschen het Duitsche Rijk en de Nederlanden. Vier eeuwen reeds gaat ieder zijn eigen weg. Zoo is zeer in het kort de geschiedenis van het ontstaan van Nederland en de samenhang met het „Heilige Römische Reich Deutscher Nation".

Alvorens hiervan af te stappen is het goed ons nog even bezig te houden met de figuur van Karel V, den laatsten keizer, die ons bond aan Duitschland. Een man van ontzaggelijken ijver, werkkracht en toewijding.

Hij was een goed Heer van de Nederlanden, een uitstekend koning voor Spanje, een plichtsgetrouw Keizer. Voortdurend reizende door zijn verschillende gebieden, zooals een rentmeester de aan zijn zorgen toevertrouwde landgoederen bezoekt, had hij tusschen zijn reizen door een vaste woonplaats in de Nederlanden n.l. Brussel, een vaste woonplaats in Spanje n.l. Valladolid en een paar los-vaste in Duitschland. Negenmaal is hij naar Duitschland getrokken, zesmaal naar Spanje, tienmaal naar de Nederlanden, viermaal naar Frankrijk, tweemaal naar Engeland en tweemaal naar Noord-Afrika. Op zijn reizen werd hij vergezeld door een lijfwacht van 300 man. Honderd Nederlanders, honderd Spanjaarden en honderd Duitschers. Ieder korps van 100 man stond onder bevel van een kapitein. De Nederlandsche garde was te paard en zwaar bewapend en gepantserd. De leden moesten aan hooge eischen voldoen en aan geen hunner mocht een vlekje zijn, ook niet uit rasoogpunt. In hun reglement stond de gewichtige paragraaf: „wie in dienst „van Zijne Majesteit eigenmachtig en zonder bevel van den „boven hem geplaatsten naar de wapens grijpt, is des doods „schuldig." Ook het Spaansche en het Duitsche korps moesten aan zeer hooge eischen voldoen. Daar Keizer Karel het protestantisme als een groot gevaar beschouwde, werd de Duitsche lijfwacht bijna uitsluitend gerecruteerd uit Oostenrijkers en Beieren.

Als Duitsch Keizer had hij het zeer moeilijk. In een vertrouwelijken brief van 9 Juni 1546 klaagt hij zijn nood aan zijn zuster Maria, stadhoudster van de Nederlanden:

> *„Gij weet, wat ik bij mijn afscheid in Maastricht zei, dat „ik alles zal doen wat mogelijk is om op de een of andere wijze „de Duitsche aangelegenheden te ordenen en tot vrede te brengen „en daarbij den weg van geweld tot het uiterste zal vermijden. „Het is mij niet gelukt. De vorsten komen niet meer naar*

„den Rijksdag. Hun streven is er op gericht de keizerlijke „autoriteit geheel krachteloos te maken.“

Duitsche vorsten verbonden zich met den Franschen erfvijand en de Turken tegen den Keizer. In den slag van 24 April 1547 bij Mühlberg aan de Elbe overwon hij zijn tegenstanders.
Dan sloot hij daarbij aan den Augsburgschen Rijksdag van 1547. Vijf jaren later, in 1552, moest hij niettemin uit Innsbrück vluchten en werd voor het eerst de machteloosheid van het Keizerschap zichtbaar voor de geheele wereld.
Op 58-jarigen leeftijd stierf hij geestelijk ongebroken, maar naar de ziel uitgeput en lichamelijk voor zijn tijd op, als de laatste drager en voorvechter van de Middeleeuwsche Duitsch Keizer-idée.
Zoo leert ons de geschiedenis, dat de band van de Nederlanden met het Duitsche Rijk zeer los was door de eeuwen heen; dat de laatste band een financieele was ten behoeve van de verdediging van het Rijk en dat sinds 1548 practisch iedere band verbroken is.
Van 1548 tot heden, dat zijn vier eeuwen van naast elkander leven. Hoe hebben de Nederlanders en de Duitschers zich in deze vier eeuwen tegenover elkander gedragen? Het is een groote vreugde hierop te kunnen antwoorden, dat als men bedenkt hoe ontelbare oorlogen in gansch Europa in deze eeuwen gewoed hebben, hoe het Duitsche volk onderling gevochten heeft, niettemin het antwoord op die vraag is: uitstekend, correct en vriendschappelijk.
Van 1618—1648 in den dertigjarigen oorlog probeerden de Duitsche staten elkander te vernietigen, zij slaagden daarin vrijwel, als juist is, wat geschiedschrijvers zeggen, dat in dien tijd de bevolking van Duitschland verminderde van 26 millioen tot 4 millioen. Er is nadien oorlog geweest tusschen Pruisen en Beieren, tusschen Pruisen en Oostenrijk enz.
En in al dien tijd hebben de Nederlanden en de Duitschers vredig naast elkander geleefd. Toen Nederland een groote mogendheid was en Duitschland onmachtig door verdeeldheid, heeft Nederland het Duitsche land nimmer belaagd. Wel had

de Republiek op Duitsch gebied eenige garnizoenen ter bescherming zooals in Leer en in Embden en aan den Rijn, maar haar expansie-politiek richtte zij op de geheele wereld, doch niet op het Germaansche land, zelfs niet na 1672.

Het was toch in 1672 dat de Republiek op leven en dood oorlog voerde ter zee en te land tegen de vereenigde machten van Engeland en Frankrijk. De Ruyter sloeg de vereenigde Engelsch-Fransche vloot, maar het Fransche heir onder den grootsten legeraanvoerder van Lodewijk XIV, stond voor de poorten van Amsterdam.

Het was in dit meest kritieke oogenblik van ons volksbestaan, dat de Bisschoppen van Münster en Keulen de Republiek in den rug aanvielen en plunderend door het Oosten van ons land trokken. Het buitenland zei: „de Republiek laat zich bijten door een muis". Dit is het eenige zwarte vlekje in de geschiedenis van de verhouding Nederland-Duitschland. Na den vrede met Frankrijk en Engeland, zou het een klein kunstje zijn geweest om die bisschoppen te straffen. Men heeft het niet gedaan. Nog eenmaal zijn de Pruisen hier geweest; toen Wilhelmina de zuster van den Pruisischen koning en echtgenoote van Prins Willem V hier beleedigd werd. Een strafexpeditie, niet meer; geen enkel misbruik van macht.

Bij de vernietiging van Napoleon's macht in 1815 stonden Duitschers en Nederlanders weer zij aan zij.

In 1918 toen Duitschland onmachtig terneer lag, boden de oppermachtige geallieerden aan Nederland het land van Kleef aan. Hoffelijk doch beslist werd dit aanbod afgewezen. Wij moeten den toenmaligen Minister van Buitenlandsche Zaken van Karnebeek, dien ik zoo fel heb moeten bestrijden, wegens zijn Belgisch Verdrag, altijd erkentelijk blijven, dat hij zich er niet toe heeft geleend om Duitsch gebied aan het Nederlandsche toe te voegen.

De grens tusschen Groningen, Drenthe eenerzijds en Oost-Friesland en Oldenburg anderzijds is acht eeuwen oud. De Limburgsche grens daarentegen is veel jonger, omdat de staatkundige verwarring daar geduurd heeft tot het midden van de vorige eeuw.

Zoo kunnen wij met dankbaarheid constateeren, dat practisch geen Germaansch bloed gevloeid heeft in onderlingen strijd tusschen Duitschers en Nederlanders.

Hoe gedroegen wij ons naar buiten? Met wij bedoel ik in dit geval zoowel de Duitschers als de Nederlanders.
Van oudsher heeft Oostenrijk de Germaansche levensruimte beschermd in het Zuid-Oosten tegen Magyaren, Turken, Italianen. Zij hebben dat zeer voortreffelijk gedaan, niet alleen voor hen zelf, maar voor alle Germanen.
Pruisen komt de eer toe van de grootste staatsvormende en militaire kracht te zijn geweest in de laatste eeuwen. Uit een groot aantal elkander bestrijdende en vernietigende staatjes werd langzaam maar zeker een samenwerkend geheel gemaakt. Hitler vereenigt nu alle Duitsche landen.
Nederland treft de schuld de godsdienstverdeeldheid te hebben gebruikt om de Zuidelijke Nederlanden in den steek te laten in den strijd tegen Spanje. Het is zonder twijfel het egoïsme van Amsterdam geweest, dat zijn enorme welvaart niet wilde deelen met Antwerpen, waardoor deze onzalige splitsing werd doorgezet. Men legge niet de schuld op het Zuiden. Bij den dood van hertogin Maria in 1582 wendden zich de Staten van Brabant tot de andere Staten met het verzoek: „dat men broeders mocht willen blijven en samen vereend."
Het is dwaas om te peinzen over de vraag, hoe de geschiedenis zou zijn gegaan, als zij anders was gegaan, dan zij is gegaan. De Nederlanden zijn gesplitst. Alleen het Noordelijk deel kon zich naar eigen aard, onder eigen bewind ontplooien. Het heeft geen zin om te snoeven op hetgeen voorgeslachten deden. Laten wij volstaan met het feit, dat het ontzaglijk was. Een enorm wereldrijk werd gevestigd met een handjevol menschen. Wereldpolitiek eenerzijds, bekrompen politiek anderzijds.
Bekrompen tegenover onze Zuidelijke volksgenooten, die zich terecht verraden en in den steek gelaten voelden.
In 1712 was het afgeloopen met Nederland als groote mogendheid. Van 1548 tot 1712, anderhalve eeuw! Er zijn menschen, die denken, dat het verval gekomen is door het verdrag van

Münster in dien zin, dat door dit verdrag Nederland zich los scheurde van Duitschland. U zult nu weten, dat dit onjuist is. Het verval is sneller gekomen dan noodig was, omdat de Zuidelijke Nederlanden in den steek gelaten waren en dus ons Volk zichzelf had verdeeld. Oorzaak was voorts de geweldige rijkdom, die verslappend werkte en het feit, dat niets bestendig is hier beneeên.
Van 1712 tot 1940 is het tijdperk van afbrokkeling en moeizaam zich handhaven als kleine mogendheid te midden van groote. Niettemin heeft het Nederlandsche volk uit Germaansch oogpunt de onvergankelijke verdiensten van:

1ste de Germaansche levensruimte in ontelbare oorlogen en schermutselingen te hebben beschermd tegen de Franschen en de Engelschen;

2de de volksplanting te hebben gesticht in Zuid-Afrika, die op het punt staat een mogendheid van beteekenis te worden;

3de het enorm groote en rijke Insulinde te hebben veroverd, gepacificeerd en ontgonnen;

4de een goeden roep te hebben in de wereld.

Maar nu zijn wij dan ook aan het einde van onze krachten, waar het betreft om ons geheel alleen te handhaven in een wereld van groote mogendheden, die zelfs continenten gaan omvatten.
De laatste tientallen jaren waren wij verworden tot bijwagen van onze aartsvijanden Engeland en Frankrijk. De democratische Regeeringen trachtten zich staande te houden met behulp van hen, Zuid-Afrika is door Engeland overweldigd. Indië, dat gevoelt iedereen, is een wankelbaar bezit, omdat de macht ontbreekt, die achter ieder werkelijk bezit in de wereld moet staan. En wat de deur dicht deed, dat was de Joodsche overheersching, die met sprongen toenam en ons Volk op eigen bodem in volkomen slavernij en ontaarding zou doen vergaan. Daarom zeg ik U, Hitler is nog maar juist bijtijds gekomen.

Zonder zijn komst zou de geschiedenis over honderd jaren hebben kunnen gewagen van het vele, dat het Nederlandsche volk gepresteerd heeft en van zijn volslagen ondergang in de 20ste eeuw.

Het is onze roeping, een historisch feit van de allergrootste beteekenis, om ons in te spannen den band, die in 1548 verbroken is, weer aan te knoopen, zoodanig, dat geen Germaansch bezit in de wereld verloren gaat, zoodanig, dat onderlinge strijd in de toekomst vermeden wordt, zoodanig, dat een harmonische samenwerking tot in lengte van dagen — menschelijkerwijs gesproken — verzekerd wordt.
Over zeven jaren zal het 1948 zijn; vier eeuwen zullen dan verloopen zijn, sinds de scheiding in 1548 werd voltrokken. Zeven jaren hebben wij slechts om den band zoo te knoopen, dat 1948 niet alleen plechtig gevierd kan worden, maar met volle instemming, ja onder het gejuich van alle Duitschers en Nederlanders.
Dit zal een hooge mate van beleid en van wijsheid vorderen. Mogen die beiden aan allen gegeven worden, die er bij betrokken zijn.

Er zijn naïevelingen en onverantwoordelijken, die denken, dat de beste methode is om Nederlanders tot Duitschers te maken en Duitschers tot Nederlanders en dan bij elkander te gaan inwonen. Dat dit nonsens is, is duidelijk voor ieder, die het Nederlandsche volk kent of heeft leeren kennen. Erger is, dat deze nonsens gevaarlijk is, omdat wantrouwen en haat, inplaats van vertrouwen en vriendschap, daaruit geboren wordt. In het belang van den gemeenschappelijken opbouw zal tegen de lieden moeten worden opgetreden, die verwarring willen stichten door het Nederlandsche of het Duitsche volkskarakter te ontkennen.
De laatste band, die Nederlanders en Duitschers bond was een militaire band. De eerste aanknooping zal geschieden militair. Het is niet alleen een Duitsch belang, dat Duitschland wint in dezen oorlog tegen Engeland en Amerika; het is een nood-

zakelijkheid voor het voortbestaan van alle Germaansche volkeren. De nederlaag van Duitschland zou beteekenen chaos en ondergang van Europa. Daarom past ons groote dankbaarheid aan God, dat Hij voor alle Germaansche volkeren een man gezonden heeft van een formaat als eens in de duizend jaar verschijnt, die het Duitsche volk tot een eenheid heeft gesmeed en daarenboven een geniaal aanvoerder in den oorlog is. Het is voor ons als Nederlandsche nationaal-socialisten een pijniging, om niet te zeggen een vernedering, dat het ons niet gegeven is om met een Nederlandsch leger te strijden naast en met het Duitsche. Het heeft niet mogen zijn. Colijn won in 1937 en daarmede was beslist, dat in den oorlog die komen moest, Nederland aan den verkeerden kant zou staan. Zoo geschiedde.

Wij hebben dit te aanvaarden, maar dit beteekent geenszins, dat wij werkeloos verder zouden toezien. Wij moeten doen, wat wij kunnen. Welnu, naar eer en geweten doen wij onzen plicht. Het is de verdienste van de S.S. onder den Reichsführer Himmler, dat voor ons de gelegenheid is opengesteld om ook nog in dezen oorlog principieel mede te doen. Hij heeft opgericht een divisie Viking, waarin naast elkander zullen strijden Duitschers, Nederlanders, Scandinaviërs. De Nederlanders komen in de Standarte „Westland" dezer divisie.

Ik acht mij gelukkig de verantwoordelijkheid voor het zenden van een Nederlandsch bataillon op mij te hebben kunnen nemen. Vrijdag 28 Februari vertrokken voor dit bataillon 600 man vanuit Den Haag, Woensdag 12 Maart zullen een paar honderd vertrekken vanuit Düsseldorf, zes honderd zijn reeds in München; een paar honderd zullen nog volgen. Dat komt dus in orde.

Voor het eerst na Waterloo strijden Nederlandsche en Duitsche troepen zij aan zij. Het is alleen te betreuren, dat ons volk niet naar verhouding van zijn getalsterkte aanwezig is, maar slechts principieel vertegenwoordigd.

Mijn ideaal is een toekomst, waarin de Germaansche levensruimte zal worden beschermd door alle Germaansche krachten gezamenlijk. Wordt deze levensruimte aangevallen vanuit het

Westen, dan staan alle Germaansche weerbare mannen in het Westen broederlijk naast elkander. Wordt de levensruimte aangevallen vanuit het Oosten, dan staan allen naast elkander in het Oosten, zoo noodig tot in Siberië toe.

De bond der Germaansche volkeren zal dus in de eerste plaats een militaire bond moeten zijn.

In dezen tijd nu zich continenten vormen, ligt Europa verdeeld in staten, die zich economisch van elkander afgescheiden hielden, ja meer en meer zich afsloten. In Nederland heeft men altijd gevraagd om vrijhandel. Welnu, als Europa nu zóó wordt gevormd, dat er vrijhandel is binnen Europa, of ten minste vrijhandel binnen het gebied van den Germaanschen Statenbond, dan acht ik dit een grooten stap in de richting van een welvarend Europa.

Er zal in Europa op economisch gebied een groote mate van samenwerking en een elkander in de hand werken moeten komen, die zoowel Nederlanders als Duitschers tot nut en voordeel zal strekken. Wij behoeven eerlijke concurrentie tusschen de voortbrengende eigenschappen van het Duitsche en het Nederlandsche volk niet te vreezen. Het eene zal de Duitscher beter doen, het andere de Nederlander. Beiden kunnen bij die werkverdeeling welvaren.

De Bond der Germaansche Staten, zie ik dus in de eerste plaats als een militairen en een economischen bond, met volkomen behoud van de cultureele zelfstandigheid. Ik weet, dat er onder U zijn, die vreezen dat zulk een bond het begin kan zijn van een proces, dat tot vernietiging van het Nederlandsche volk lijdt. Ik antwoord daarop, dat alles wat goed bedoeld is en goed kan zijn, misbruikt kan worden door domme of booze krachten om het kwade te bevorderen. Dit mag ons niet verhinderen om vastberaden den weg in te slaan, die naar een betere toekomst kan leiden.

Ik heb vele hoogstaande Duitschers leeren kennen. Nergens heb ik een slechte gezindheid tegenover ons Volk ontmoet. Wel hier en daar onvoldoende besef van onze historie en onzen volksaard. Maar zouden wij in hun plaats het direct zooveel beter weten? Ik twijfel er sterk aan. De lankmoedigheid, waar-

mede het slecht willende deel van het Nederlandsche volk wordt behandeld, is in ieder geval bijzonder groot.
Laat ons tenslotte een blik in de toekomst trachten te slaan. Hitler is de man op wien de verantwoordelijkheid rust voor de vorming van de nieuwe orde in Europa. Hij ordent Europa, hij zal ook de levensruimte van ons volk in Europa bepalen, rekening houdend met alle Europeesche factoren. Ik hoop, dat hij dit zoo zal kunnen en willen doen, dat het Duitsche en het Nederlandsche volk dezelfde vijanden zullen hebben of om concreter te zijn, dat het Fransche en het Engelsche volk, het Nederlandsche volk even kwaad zullen bezien als het Duitsche. De Duitsch-Fransche grens en de Nederlandsch-Fransche grens moeten beiden voor Frankrijk even onaangenaam zijn. Dat is de beste waarborg voor het militair samengaan in den Germaanschen Statenbond.
Eenmaal onze levensruimte vastgesteld zijnde, is het onze taak om ons volk goed nationaal-socialistisch op te voeden en te ordenen in deze levensruimte.
Is het Nederlandsche volk een bijzondere verschijning binnen het Germaansche rasgeheel, op zijn beurt kent ons volk zijn verscheidenheden. Deze verscheidenheden zijn geen nadeel, behoeven althans geen nadeelen met zich te brengen, die het voordeel van veelzijdigheid zouden overheerschen.
Ons volk zie ik in zes deelen:

1. Hollanders en Zeeuwen;
2. Brabanders;
3. Vlamingen;
4. Friezen;
5. Gelderschen;
6. Limburgers.

Dit zijn de zes Nederlandsche gewesten, die, naar ik vurig hoop in het belang van een volkschen opbouw in liberteit, elkander respecteerend met elkander te zamen zullen leven als een goed lid, een goeden Staat, van den Bond der Germaansche Staten. Zoo zie ik de toekomstmogelijkheid in groote lijn. Een fata morgana? Misschien. De toekomst is niet in onze hand: God regeert het al; Hitler zie ik als een werktuig in Zijn hand. Kameraden, vereend zullen wij naar eer en geweten ons best doen. Bidt, werkt en hebt vertrouwen. MUSSERT.